

Невже до тебе знову повернусь?
Невже писатиму тобі листи
Не думаю, не вірю. Та чомусь...
Весняні ночі відбираєш ти.
Хвилюють і дурманять чебреці
І знехотя липневий день згасає...
Тремтить троянда у твоїй руці
І вечір сонну землю колисає.
Наповнюються у річці береги,
Неначе утопитись у ній хочуть.
Шепочуть про кохання шелюги
І місяць проситься в обійми ночі.

Ти граєш на акордах почуттів,
Ти ятриш серце, розриваєш душу.
Невже такого щастя ти хотів,
Невже я підкоряти тебе мушу.
Постій, не поспішай так. Зупинись.
Не спалюй всі мости, залиш хоч спомин.
Хоч на прощання в очі подивись.
Послухай у саду пташиний гомін
На мої кроки знову обернись
Нехай нас не злякають заметілі
Не бійсь об моє серце обпектись,
Його вітри розлуки остудили.

Прийди іще хоч раз в мою ще ранню осінь
Впади рососою в сиві спориші.
І задивись на неба чисту просить
І пригорнись душею до душі
Прийди до мене милий на світанні
І наче, сонечко, мене зігрій
Давно з тобою бачились в останне
Сумую за тобою, милий мій.

Догоріло кохання до тла...
Не горить, і не гріє, лиш тліє
Скаже хтось може: «Доля зла»
Що ж хай скаже, коли посміє
Не суди про кохання сам
Ти не знаєш про що судити,
А довір наші долі снам
Я не буду тебе будити.
Хай присниться тобі любов,
Почуття і палкі й великі.
я піду за тобою знов
Як колись, ще коли ти кликав.

Де голубе мереживо барвінку,
Де половіють у полях жита
Виводить соловейко пісню дзвінко,
Там юності проходили літа.
День догорів, сміються в небі зорі,
Бринить намистом у траві роса
Повітря чисте і таке прозоре,
Немов серпанок із небес звиса.
Бреду росою тихих, ніжних травень
Землі я кланяюсь немов богині.
В високих хмарах місяць ночував
Я бачу й досі очі його сині.
Весни красу не зміг збороти сон,
Вона летить, розправила вже крила
Бере закоханих у свій полон
Мене хоча б краєчком зачепила.

